

Només em cal una volta pel terme per a comprovar que el món no s'acaba avui, que potser durarà una miquinya més. La millor notícia. I no ho dic pel nou [repte blaugrana](#), sinó pel que diuen. El que diuen sempre sembla important, terminal, i fins i tot a vegades ho arriba a ser -per les seues conseqüències- en la boca dels trompells. Però és una boira que se n'anirà com ha vingut. Sempre diuen coses, ja ho sé, però avui les han volgut dir [totes i no cap](#). Els embafats embafen. Ens han repetit tant que [Espanya no és Grècia](#) que al final [no ens ho podrem creure](#) de cap de les maneres. I Espanya serà Grècia, [si s'afanyen](#). Ens han repetit tant que no passariem dels quatre milions d'aturats que ara ja ens podem creure perfectament que [passarem dels cinc](#), o dels set. Els -ens- tenen a tir. El desencant ja no té mollons (amb "m") i als expulsats no els hi queda sang. Terra erma. *The waste land. What are the roots that clutch, what branches grow out of this stony rubbish?* Acabaré com he començat, amb l'esperança infantívola del despenjat que passeja pel terme des del sol del dilluns al sol del diumenge, amb la pau de qui fa mesos que ha deixat de contemplar el cel esquartrat a contrallum de les grues. Em desemboire. Queda paisatge i queda món. *Només en rars moments el món és bell*. Rafalafena, Camí Fondo, Taxida, Serradal, Travessera, Riu Sec, Lledó, Perot de Granyana, Primer Molí: no som ciutat ni ho serem mai. Estime el meu poble. *Fill de l'home, tu no ho pots dir ni endevinar, tu no coneixes sinó un munt d'imatges fetes a trossos*.

Button

Button

«Un planeta roda per l'espai infinit», de Gerard Vergés